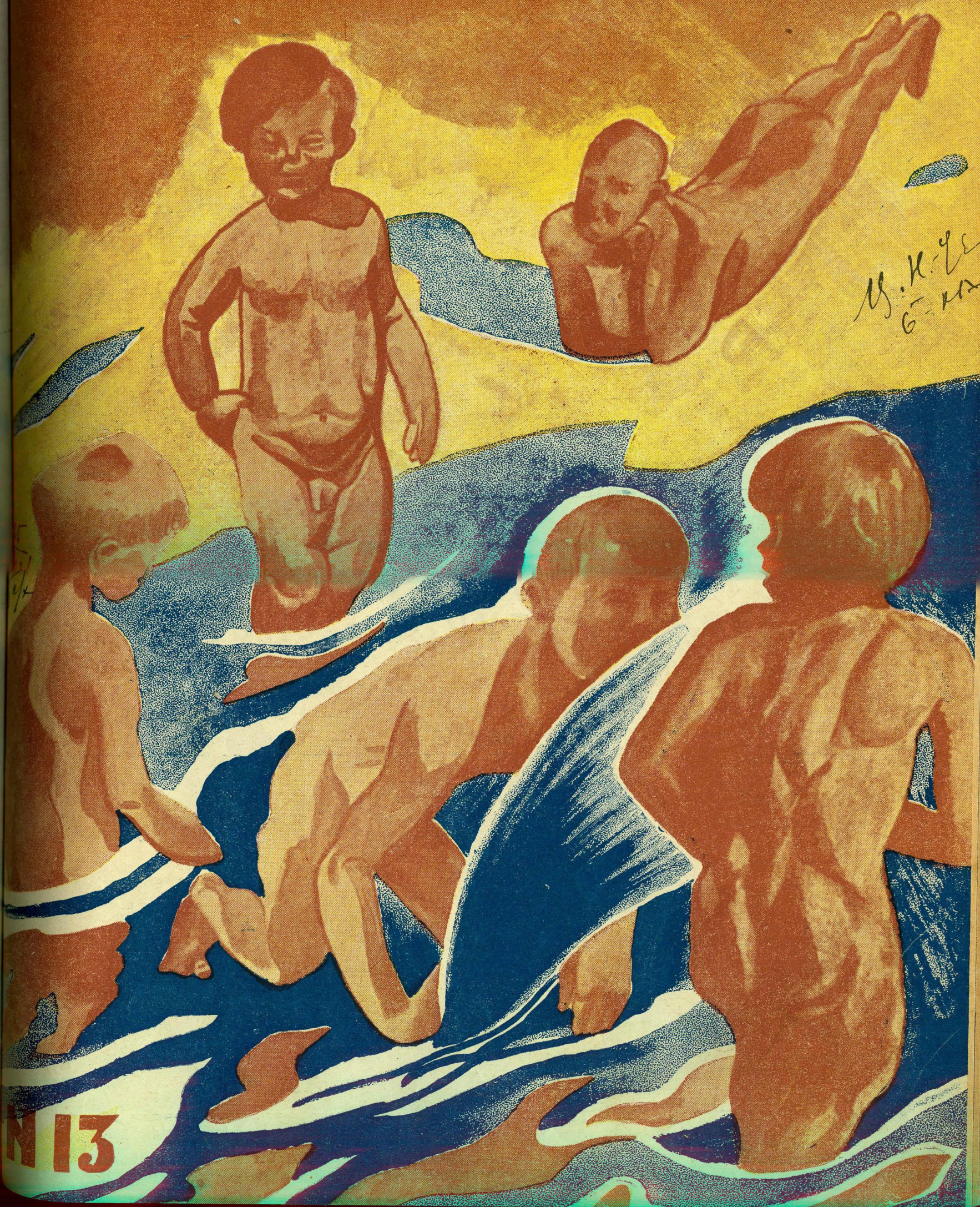

ВСЕСВЕТ

К. 61/60

1934

М. К. 92
6-102

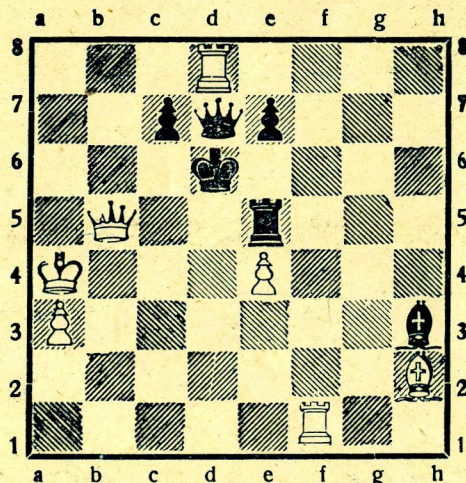
№ 13

ШАХИ ТА ШАШКИ

За редакцією І. Л. ЯНУШПОЛЬСЬКОГО.

Завдання ч. 13. Л. Шор.

Етюд ч. 10 А. А. Савельєв.

Білі — Кр а4 Ф b5 Т d8, f1, С h2 п. а3, е4 (7).

Чорні — Кр d6 Ф d7 Т e5 С h3 п. c7, d7 (6).

Мат за два ходи.

Партія ч. 12. Сицилійська. Відіграна у Баден-Бадені 1925 р.

Білі — Ф. Маршалл.

Чорні — Ф. Земіш.

1. е2 — е4	с7 — с5	18. С b2 — а3	Ф d6 — d8
2. b2 — b4	с5 : b4	19. С а3 : f8	Кр g8 : f8
3. а2 — а3	b4 : а3	20. Ф е4 : h7	Ф d8 — f6
4. К b1 : а3	d7 — d6	21. С d3 — е4	Ф f6 — h6

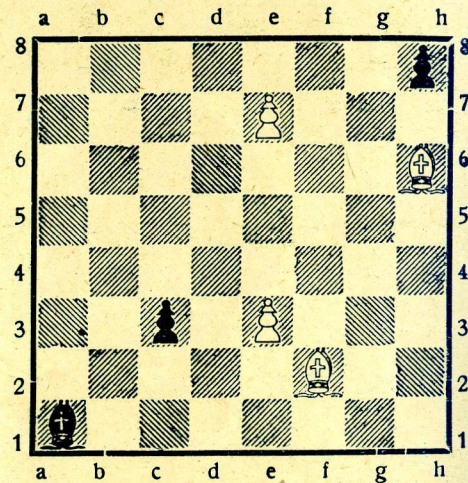
Білі віддали пішака, але мають за це добре розвинену партію, відкриті лінії й діагоналі для своїх фігур.

5. С c1 — b2	К b8 — с6	22. Ф h7 : h6	g7 : h6
6. d2 — d4	К g8 — f6	23. К f3 — е5	К c6 — d8
7. С f1 — d3	е7 — е6	24. С е4 : b7	К d8 : b7
8. К g1 — f3	С f8 — е7	25. Т а1 — а3!	

Загрожує Т f3; в чорних багато кволих пунктів.

9. 0 — 0	0 — 0	26. К е5 — g4	f7 — f6
		27. Т d1 — е1	Кр f8 — е7
		28. c4 — с5	К b7 — d6

Чорним слід було грати d6 — d5, аби послабити С b2.

Білі — Д f2, h6 ш. е3, c7 (4).

Чорні — Д а1 ш. c3, h8 (3).

Білі виграють.

10. c2 — c4	b7 — b6	29. d4 : c5	К d6 — f6
11. Ф d1 — е2	С c8 — b7	30. Т а3 — f3	
12. Т f1 — d1	Т f8 — е8	Чорним нема спасіння.	
13. е4 — е5	К f6 — d7	31. Т f3 : f5	а7 —
14. К а3 — b5	Ф d8 — b8	32. Т f5 — f6	Т а8 —
15. Ф е2 е4	К d7 — f8	33. Т f6 : h6	а5 —
g7 — g6 краще, але в чорних вже становище кепське.		34. Т е1 — d1!	Т е8 —
16. е5 : d6	С е7 : d6	35. К g4 — е5	Т f8 —
17. К b5 : d6	Ф b8 : d6	36. Т d1 — d7+	Кр е7 —
		37. Т d7 — b7	Чорні здаються.

Розв'язання завдань уміщених в журналі „Всесвіт”

- Ч. 5. В. М. Калина 1. Т g4 — b4.
 Ч. 6. Карпентер 1. Ф f3 — h3.
 Ч. 7. В. М. Калина 1. Ф g8 — a2.
 Ч. 8. А. Кремер 1. Ф d1 — a1.

2. b2 — b4 c5 : b4 19. C a3 : f8 Kp g8 : f8
 3. a2 — a3 b4 : a3 20. Ф e4 : h7 Ф d8 — f6
 4. K b1 : a3 d7 — d6 21. C d3 — e4 Ф f6 — h6
 Білі віддали пішака, але мають за 22. Ф h7 : h6 g7 : h6
 це добре розвинену партію, відкриті 23. K f3 — e5 K c6 — d8
 лінії й діагоналі для своїх фігур. 24. C e4 : b7 K d8 : b7
 5. C c1 — b2 K b8 — c6 25. T a1 — a3! Загрожує T f3; в чорних багато
 6. d2 — d4 K g8 — f5 кволих пунктів.
 7. C f1 — d3 e7 — e6
 8. K g1 — f3 C f8 — e7 25. . . . f7 — f6
 9. 0 — 0 0 — 0 26. K e5 — g4 Kp f8 — e7
 Чорним слід було грати d6 — d5, 27. T d1 — e1 K b7 — d6
 аби послабити C b2. 28. c4 — c5 b6 : c5

31. T f3 : f5 a7 — a5
 14. K a3 — b5 Ф d8 — b8 32. T f5 — f6 T a8 — a5
 15. Ф e2 e4 K d7 — f8 33. T f6 : h6 a5 — a4
 g7 — g6 краще, але в чорних вже 34. T e1 — d1! T e8 — a4
 становище кепське. 35. K g4 — e5 T f8 — f5
 16. e5 : d6 C e7 : d6 36. T d1 — d7+ Kp e7 — e8
 17. K b5 : d6 Ф b8 : d6 37. T d7 — b7 Чорні здалися.

Розв'язання завдань уміщених в журналі „Всесвіт“.

- Ч. 5. В. М. Калина 1. T g4 — b4.
 Ч. 6. Карпентер 1. Ф f3 — h3.
 Ч. 7. В. М. Калина 1. Ф g8 — a2.
 Ч. 8. А. Кремер 1. Ф d1 — a1.

ФІЗКУЛЬТУРА та СПОРТ.

ПЛАВАННЯ.

Плавання здавна визнається за один з найкорисніших видів вправ. В суті речі плавання є гімнастикою у воді й перевага його в тому, що воно відбувається в ідеальних гігієнічних умовах.

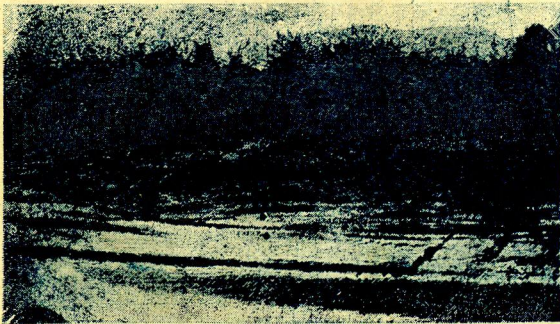
Плаванням досягається гармонійного розвитку всього тіла. Плавання всебічно розвиває мускулатуру, розвиває груди, укріплює серце, легені й інші внутрішні органи, очищає й гартує шкіру.

Плавання, між іншим, один з найкращих і найприступніших видів спорту для жіноцтва. Жаден спорт не впливає так добре на здоров'я жінки, як плавання. Цікаво зазначити, що жіноцтво в своїх рекордах дуже мало відстає від чоловіків.

Для розвитку й зміцнення дитячого організму плавання теж незамінним гімнастиком.

Дітей з 8—10 літ можна вчити плавати.

Пливання у воду, що відокремлюється, як особливий вид фізичних вправ в суті речі—вища школа плавання. Воно дуже розвиває психічні властивості—сміливість, зважливість, спритність.

Окрім того, що плавання зміцнює й оживляє весь організм і помагає зберегти здоров'я, воно необхідне всякому, як практична навичка.

Ніде немає такої сили людей, що не вміють плавати як у нас, в СРСР. То-ж не диво, що числом нещасливих пригод наводі СРСР стоїть на першому

місці. Ніде в світі справа навчання плавання не стоїть так кепсько, як у нас. На багатомільйонову людність дореволюційного часу було усього три школи плавання.

Але нема сумніву, що міне рік, і скрізь по містах, де є вода, буде утворено школи плавання. В першу чергу, звичайно, навчаться поступова в цьому відношенні фізкультури молодь. Гасло, що дали Ради фізичної культури—„ні одного фізкультурника, що не вмів-би плавати“—буде здійснено.

На Україні найкраще стоїть справа навчання плавання у Миколаєві—добра школа. В Одесі, Херсоні, Катеринославі при яхт-клубах так навчається плавання. В Харкові регулярні вправи відбуваються на українських курсах фізкультури, звідки до 40 душ підготованих до інструкторської діяльності.

В найближчих днях організується спеціальні короткотермінові курси. Вчить плавання теж і клуб „Червоний залізничник“.

Цікаво на кінець подати кілька з найкращих здобутків світу й СРСР. Найбільшою швидкості досягається, плаваючи так званим вольним стилем, або, як то кажеться в нас в „розмашку“.

100 метрів—58,6 секунд—світовий рекорд і 1 хвилина 12,1 сек.—жіночий світовий—1 хв. 12,2 с. й СРСР—1 хв. 46,7 сек.

400 метрів—чоловічий—4 хв. 57 сек. і 6 хв. 41,5 жіночий—5 хв. 53 і 8 хв. 23,7 сек.

1000 метр.—чоловічий 13 хв. 19,6 сек. і 20 хв. 03,8 сек.

кр. № 30 коп.

[05 (47714X) „1925“].

Пролетарі всіх країн, єдняйтеся!

ВСЕСВІТ

№ 13

15-го Липня
1925 р.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ІЛЮСТРОВАННИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

За редакцією В. БЛАКИТНОГО

▼▼▼ РЕДАКЦІЯ: ▼▼▼
Харків, вул. Лібкнехта, № 11.

ВІСІТ ЧИСЛА: Оповідання: „Лекція“ — Р. Грабаря; „Сільська історія“ — М. Савелова; Нариси: Гамбург — порт світовий — Ю. Платонов; Паростки — Іжак; Де можна побачити Москву — П. Краснов; Чорноморська флота — В. Зоф; В Червоноармійському таборі — М. Берн; Вставка кустарного технікуму — П. К. й инш. Обкладинка художника — А. Петрицького; Ілюстрації фотогр. „Всесвіту“ — А. Плахтія; Кліше цинкографії „Червоний друк“.

Далекобійна стрілянина французької середземної ескадри біля берегів Корсики.

Роман Грабар.

Не весело на сердці у Луки Марковича. З ранку тоска гнітить його. Швидко бігає він по своїй амбулаторії, не знаходячи спокою. Стара сива голова скорено похнюпилась на груди—свердлом сверлить в ній гірка, в'їдлива думка. Ніколи йому не було так тосчно, як сьогодні.

Ранком од голови виконкому принесено Луці Марковичу офіційного листа. Голова пропонував йому, хверщалові першої медичної округи, читати лекцію з приводу надзвичайного поширення тифозної пошести та про засоби боротьби з нею. Лекцію повинно зачитати завтра, після обіду. Місце для читання—радянський клуб. Додатково Лука Маркович попереджувався недовірливим головою виконкому, що лекцію повинно неодмінно читати і при тому—своєчасно; в противному разі, Лука Маркович, за «саботаж» мусить понести належну кару.

Зміст цього листа викликав у Луки Марковича сумні думки. Згамована людина не знаходила собі місця. Ходила, бігала, зазірала в кутки. Думки бігали за нею слідком і, ніби кліщами, хапали за серце.

— «Лекцію читати... Читати лекцію...» марило неотступно в голові Луки Марковича...

— «Гм... гм... гм... Мені читати лекцію?» Лука Маркович

— «Обов'язково... неодмінно... ви повинні... читати гм... гм... Повинен!».

— А як так?..—Пробував Лука Маркович читати з

— «Лекцію... читати... повинні ви неодмінно»...

— Повинен... Повинен... неодмінно!.. Будь ти тричі при Лука Маркович безнадійно обвів очима навколо-допомоги!

— «Повинен... неодмінно... повинен...»

Тосчно, боляче старому.

Нічого не залишилося в голові у Луки Марковича:

— «Лекція... лекція... лекція...» ворухилось у мозку—на підлозі, на стінах, у вікнах:

— «Лекція... лекція... лекція...»

Всюди—

— «Лекція... лекція... лекція...»

Старий почував, що голова його розвалюється «Лекція» не вміщалась там, настирливо гонобила геть

— Прокляття! Прокляття!

Лука Маркович, затуливши лице руками, завмер, і

офіційного листа. Голова пропонував йому, хвершалові першої медичної округи, читати лекцію з приводу надзвичайного поширення тифозної пошести та про засоби боротьби з нею. Лекцію повинно зачитати завтра, після обіду. Місце для читання—радянський клуб. Додатково Лука Маркович попереджувався недовірливим головою виконкому, що лекцію повинно неодмінно читати і при тому—своєчасно; в противному разі, Лука Маркович, за «саботаж» мусить понести належну кару.

Зміст цього листа викликав у Луки Марковича сумні думки. Згамована людина не знаходила собі місця. Ходила, бігала, зазірала в кутки. Думки бігали за нею слідком і, ніби кліщами, хапали за серце.

— «Лекцію читати.. Читати лекцію...» марило неотступно в голові Луки Марковича...

— «Гм... гм... гм... Мені читати лекцію?!» Лука Маркович зупинився серед кімнати, здвигнув плечима, здивовано розвів руками:

— «Читати... мені читати?!» Гіркий сміх скривив йому губи.

— «Що я скажу?.. з чого почну? Двох слів не можу до купи стулити. Химерно!.. Вийти до столу і мовчати...»

Лука Маркович зупинився, обвів очима кімнату і, підвівши до гори пальця, голосно промовив:

— Трицять п'ять років книжки не брав у руки! О!..

Сказав і злякався,—не його власний, а чужий хрипкий голос пролунав у просторі.

— Не можна-ж обмежитись:—«Товариші! При пошесті не можна чоломкатись за руку... Треба за чистотою доглядати...»

— А може дати таку пораду: «коли почнеться гарячка,—скоріше криги та мокрого рядна...»

Руки старого хутко пірнули у гущу сивого волосся:

— «Старий, старий!.. Дурний, дурний!.. Ось, ось!.. Трицять п'ять років не брав книжки в руки?! Дурак!.. Тьху!»

Лука Маркович уявив собі народний клуб, битком набитий людьми. Усе село стіклося послухати поважного, дотепного медика, за якого трицять п'ять років усі вважали Луку Марковича. Селяни, інтелігенція: агрономи, учителя... комсомолія:

— Я знаєте, товариші,—хвалився він колись в ячейці,—в медичних науках собаку з'їв... Сучасні лікарі—підметки моєї не варті...

— «А може зріктись можна?» Солодко заворушилось в думках хвершала.

— А ну?

Лука Маркович, протерши окуляри, упнувся в злочинного папірця. З якого боку й як не починав читати, зміст його був злий, не гарний:

допомоги!

— «Повинен... неодмінно... повинен...»

Тоскно, боляче старому.

Нічого не залишилося в голові у Луки Марковича:

— «Лекція... лекція... лекція...» ворухилось у мозкові круги—на підлозі, на стінах, у вікнах:

— «Лекція... лекція... лекція...»

Всюди—

— «Лекція... лекція... лекція...»

Старий почував, що голова його розвалюється на «Лекція» не вміщалась там, настирливо гонобила геть.

— Прокляття! Прокляття!

Лука Маркович, затуливши лице руками, завмер, пригнічений тяжким горем. Відчай поїдом їв його. Стояв він довго. Почало безглузда ворухитись в голові:

— «А може до того часу клуб завалиться, або зорить! Незграбні мрії, оволодіваючи мозком, почали тіснити стонещасну «лекцію».

— «Він здається, не дуже міцно тримається... збудували на швидку в «суботники»... Взяти-б пилку, попідпилити головні стовпи... Наприклад, сьогодні увечері піти-б... Повалили проклятий клуб... Тоді!...»

З великою насолодою, цілковито віддався старий під ваг орудю нездужої фантазії. Він, крок за кроком, твердо перемістив себе в можливості таким шляхом відбігти великого со. Забув про гострі болі, весело бігав по хаті, розмахував ру-

— «Так!.. Так!.. Отак!..» радів Лука Маркович, уявивши падають стовпи од його пилки.

— Пш... пш... пш... Пш... пш... пш... водив рукою стовпи, допилюючи головні стовпи.

— Ху!.. Ще оцього... У... у... у... Кріпкий! Пш... пш...

Лука Маркович, знищуючи ненависного клуба, нічого не помічав. Солодкі надії ковтнули його з головою.

У кімнату вийшла дочка з книжками під пахвою. Батько, його дивовижні рухи, занадто здивували її.

— Тато!

Батько не чув.

— Тато!.. Тато!..

— Пш... пш... пш... Ху!.. Досить!.. Усі!..

— Що ви робите, тато? Над самим, вухом крикнула

— Га?.. Що?..—не розумів той.—Що?.. Це ти? Чому ти

Чого ти прийшла до клубу?

— До якого клубу? Що ви верзете?

...Снилось дивовижа—велика, страшна...

— де ж... де-ж стовпи?

— Які стовпи?.. Вам недузиться?

— Ні, очунав.

— Лекція!.. Проклята лекція!..

— Яка лекція?.. Про що це ви?..

— Читай!

— Я уважно прочитала папірця.

— От і гаразд! Давно час це зро-

— Вітаю голову виконкому... Ро-

— Година...

— Як читати?— Перепитав зди-

— Батько.

— Неодміно читати... Як можна?

— Чує, ніби мухи в-осени...

— Ні, зблід, очі поширилися.

— Геть!.. Геть!.. Геть відціля!.. Не

— Мені!.. Лекція ти проклята,

— Яка гидосна!..

— Ніч мучився Лука Маркович.

— Ні думати він не міг. Голова

— Яка порожній тикві. В ній з

— Бік бовталось лише одно—

— В різних видах жила вона

— На мить промайнула баба,

— Давив струпа. Ії раптом не

— Томісць з'явилося щось нез-

— Розуміле—«лекція»...

— Отець Антоній та почтар

— Обрались за руки, пронес-

— Орем в якомусь скаженому

— А потім злилися до купи.

— випурнуло щось страховидне, чудне—«лекція». За-

— завіялась страшна мара, заповнила порожню тикву

— видавлюючи очі з лоба.

— хвасться Лука Маркович з боку на бік—не може

— незрозумілі уявища не покидають його. Розплюще

— «Лекція»...

— не каганець, стіл не стіл,—одні «лекції»...

Більше не міг видавити з себе ні жадного слова.

В горлі застряв кілок—він не припускав до вуст ні жадного звука.

Намагався старий проковтнути його у середину.

Кілок уперто ріс, ширився, давив серце, викликав сльози на очі.

Лука Маркович зробив останнє зусилля і знов почав лекцію.

— М-м-м... ль-ль-ль...—щось дике, звірине вилетіло з його вуст.

Жмут важкого...

...Снилось дивовижа—велика, страшна...

Більше не міг видавити з себе ні жадного слова.

В горлі застряв кілок—він не припускав до вуст ні жадного згук.

Намагався старий проковтнути його у середину.

Кілок уперто ріс, ширився, давив серце, викликав сльози на очі.

Лука Маркович зробив останнє зусилля і знов почав лекцію.

— М-м-м... ль-ль-ль...—щось дике, звірине вилетіло з його вуст.

Жмут важкого, гнітючого міцно зожмав серце старого, кілок, упираючись в піднебення, давив горло, не давав дихати.

Лука Маркович ще раз обвів очима помешкання, шукаючи допомоги.

Допомога не йшла йому на зустріч.

Сотні очей слухачів злились в одно велике, неосяжне око.

Воно було схожим на око отця Антонія, що примостився на самому передньому ослоні.

Око злібно, презирливо сміялось над ним.

— «Не так!..

Не так старий дурень!..

Нісенітницю верзеш!..

Інтелегінцію паскудиш!..»

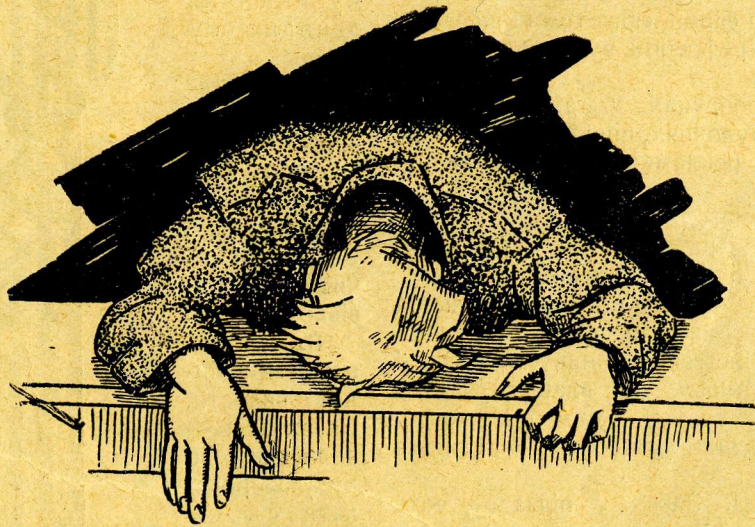
Лука Маркович ударився головою об стіл, покривши його сивим волоссям.

З вуст вирвався й пролунав на всю аудиторію нудний, болячий плач:

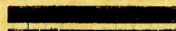
— Я... я... я... Не можу!..

Не можу!.. О-о-о!..

Не можу!.. У-у-у...

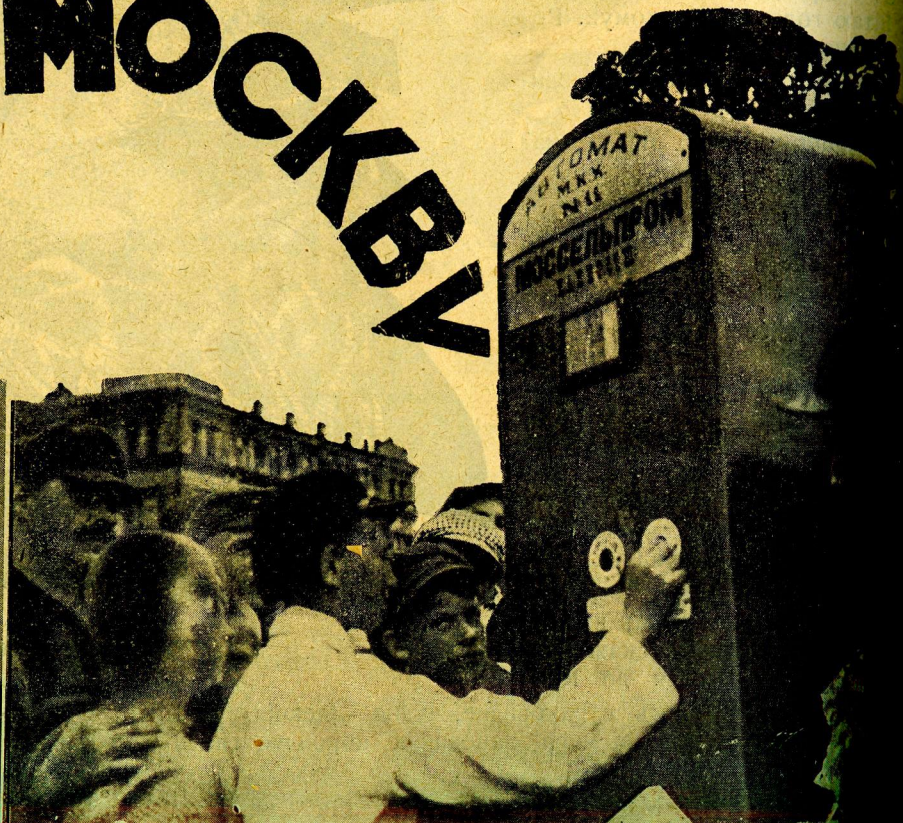

...Ударився головою об стіл... З вуст виринув і пролунав нудний, болячий плач...

ДЕ МОЖНА ПОБАЧИТИ

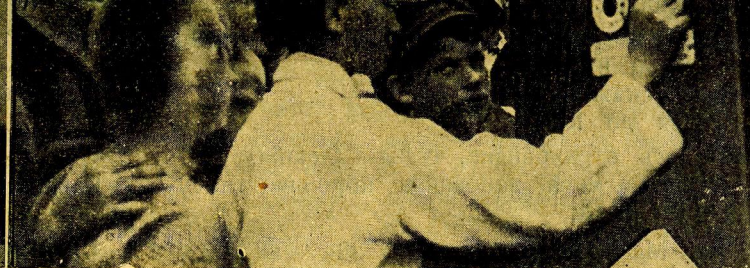
МОСКВІ

...„Багдадський злодій“ закликає на свою виставу...

„НИГДЕ кроме, как в Моссельпроме»,—ця фраза зробилася найпопулярнішою в Москві. Вона уславила повсюдний моссельпром. Вона уславила й автора—Володимира Маяковського...

А сьогодні біжать у розтіч скрізь вогні трамвайні,

...„Багдадський злодій“ закликає на свою виставу...

„НИГДЕ крім, як в Моссельпроме“,—ця фраза зробилася найпопулярнішою в Москві. Вона уславила повсюдний моссельпром. Вона уславила й автора—Володимира Маяковського...

Жадний з його віршів не поширився так, не запав так твердо в пам'ятку та в устах народніх, як цей загально-вживаний зразок рекламного мистецтва...

«Нигде крім, як в Моссельпроме»,—Це зробилося гаслом найбагатшої універсальної радянської фірми, сюжетом кінофільми («Папиросница от Моссельпрома»), рефреном вуличної, веселої пісеньки...

У вітринах. На цигаркових коробочках. У газетчиків. На шоколадних плитках. По численних булочнях, пив'ярнях, кіосках, На машинах, пішоходах, світляних рекламах нічної Москви,—скрізь б'є в вічі й у вуха це—

«Нигде крім, як в Моссельпроме».

От і зараз сиджу на «покрівлі», на Великому Гніздикувському 10. На одинацятому поверсі по-над землею.

Колись цей височений будинок був відомий у Москві під назвою Дім Нірензее. Потім він зробився здобутком славнозвісного авантюриста Митьки Рубінштейна. Внизу, у підвалі народилася баліївська «Летучая Мышь». Тут влаштовувалися славнозвісні «капусники» художнього театру. У цим будинкові—ціла епоха розквіту рубінштейнівської умілости красти та баліївської—усміхатися...

Тепер-же це 4-й Будинок Рад. Зараз у підвалі—театр Сатири дошкульний, лихий, талановитий театр, а на «покрівлі»—загально-приступна ідальня Моссельпрому.

Вуличні ліхтарі влітку не світяться, але безліч лампок біля воріт. Електричні ромби, трьохкутники та блискавиці—реклам над «Ларками», крамницями, кіно, трамвайними перестанками.

Ці вогні свідчать про те, що місто живе в достатку, що воно в розквіті та живе кипучим життям, що ллється в його оновлених жилах...

Ці думки переносять нас до інших часів усього кілька років тому. Москва вночі сліпа, безтрамвайна. Сліпе місто. Електричні вени зовсім позаникали.

А сьогодні біжать у розтіч скрізь вогні трамвайні, миготять реклами, оновлені будинки, музика—на одинацятому поверсі...

І цей далекий прапор над Кремлем світиться, вартовий сигнал раднаркому.

Літньої ночі Москва навіває спомини.

Викликає почуття великої радості. Ця радість—за людину, що зуміла подолати своєю працею страшну сліпоту новонародженого міста...

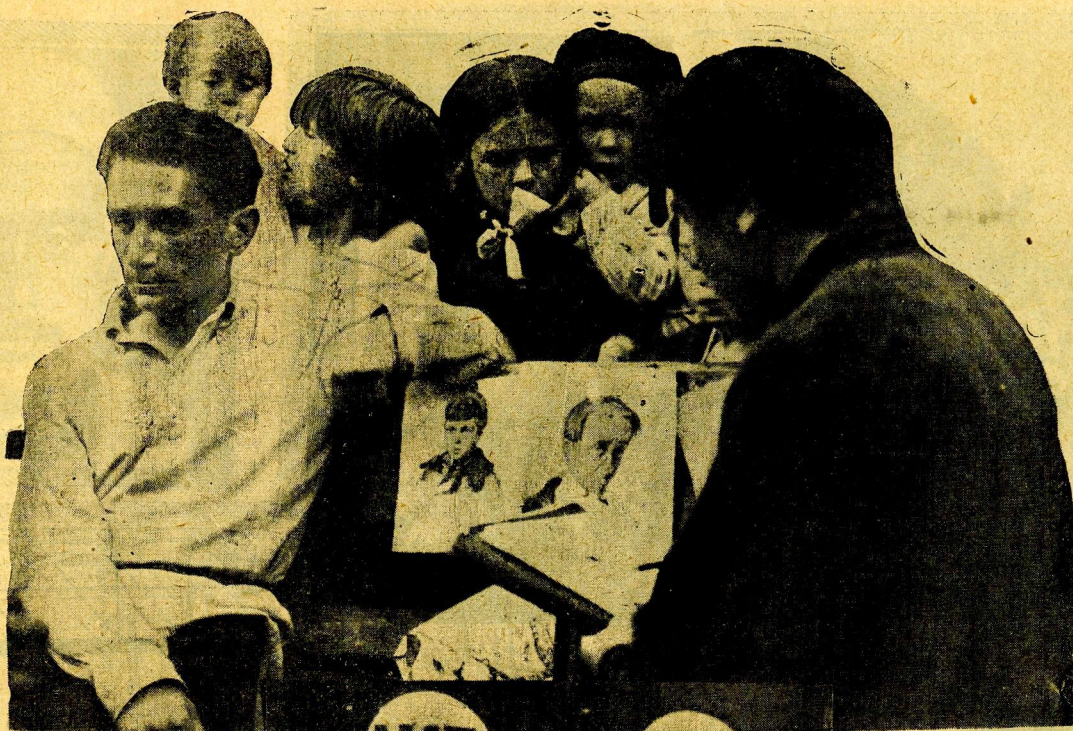

Моссельпромівські вуличні автомати пустують.

* * *

На розі страстний увесь переплутаний електричними ланцюгами, це—
Будинок книги...

одній вітрині
ий, розумний
р замість із
будував мавзо-
нінові з кни-
весь мавзолей
ок, написаних
м. Не можна
зуміти масив-
крем'язнішого
ду до пам'ят-
мерлого вчи-
к цей.
вої ночі зали-
шю та золоти-
ками, не мож-
йти повз це
е зворушив-
Електрика й
місць квіток
олеєм Ілліча.
та книга—
іші його за-

лоборант, колишній
учень Мейерхольдів,
найоригінальніший ре-
жисер-вигадко, режи-
сер-винахідник Ейзен-
штейн. «Страйк» на
закордонному кіно-
ринкові безумовно ви-
кликав-би цілу бучу
зацікавлення.

А у нас? Від «Баг-
дадського злодія» пу-
стого, безмістовного,
просто нерозумного
сценарія не було від-
бою... Картину демон-
струється й досі, а
«Страйк» незабаром
зійшов з московського
екрану: він не дав
збору.

* * *

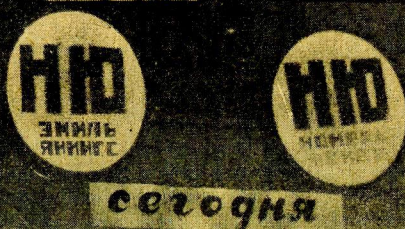
Москва вдень, на
Тверському бульварі,
в царстві зеленої тиші,
збаламученої дитячим

щебетанням або піснею піонерського
загону...

Тверський бульвар тепер не той, що
його змалював нам колись Андреев у
«Днях нашей жизни».

Ві більши не зустрінете тут п'яного
Онуфрія, сумовитого Колю Глуховцева,
сердечну Оль-Оль...

У бічних алеях, де раніш нафарбовані
пташки виспівували: «Я о-б-о ж-а-а-ю, я
о-б-о-ж-а-а-ю», тепер інші пісні співа-
ється. Тепер ви почуєте модну заводську
співанку, що співає вся Москва: «Кирпи-
чки»... Співанка ця дуже примітивна й
мотивом нехитра та проста. Її перше
почав вигравати віртуоз-гармоніст Мака-
ров у «Лесе» Мейерхольда. Потім до неї

овите та крикливе життя кіно

же другий місяць «Багдадський
обкрадає геть усіх москвичів...
ьмі бере участь чарівник аме-
ого кіно Фербенс і йде вона з
мериканською бучею та мету-
кої шалено-татановитої рекла-
а ще не бачила.

іному тлі вечірнього неба, на
високих будинків виросли ве-
напівголі людські фігури, під-
лектричним поясами... В одно-
така фігура ладиться пере-
через бар'єр. У другому—
ширила свої дужі мускулясті

же другий місяць «Багдадський обкрадає геть усіх москвичів...» їм бере участь чарівник аме-ого кіно Фербенс і йде вона з американською бучею та мету-шкої шалено-тачановитої рекла-на ще не бачила.

мному тлі вечірнього неба, на високих будинків виросли ве-напівголі людські фігури, під-електричним поясами... В одно-така фігура ладиться пере-через бар'єр. У другому—чепирила свої дужі мускулясті ніби борониться від нападу.

тися: це сла-Фербенс із... фанери, який злодій» вас'на свою

лезні черги, 1918 року... ить подиви-пересвідчи-подивитися і послухати Арле - Тиц... івує що - ве-еньку про когозлодія», і своїми очі-обротливо ісь...

із сеансу з великого я. Ми люби-же, привозне і, коли свсе іше, розум-інальніше в Тільки не-показувано надзвичайну «Страйк»,

равжню радяцьку фільму, що дасть багато очок упе-значнішим чужоземних фільмам. «Страйк» виставив

сьогодня

Зверху—вулишній художник. Витрина кіно. Будинок Моссельпрома.

Тверський бульвар тепер не той, що його змалював нам колись Андреев у «Днях нашей жизни».

Ві більши не зустрінете тут п'яного Онуфрія, сумовитого Колю Глуховцева, сердечну Оль-Оль...

У білих алеях, де раніш нафарбовані пташки виспівували: «Я о-б-о ж-а-а-ю, я о-б-о-ж-а-а-ю», тепер інші пісні співа-ється. Тепер ви почуєте модну заводську співанку, що співає вся Москва: «Кирпи-чики»... Співанка ця дуже примітивна й мотивом нехитра та проста. Її перше почав вигравати віртуоз-гармоніст Мака-ров у «Лесе» Мейерхольда. Потім до неї лова приточено, й вона загуляла по всій Москві.

Так любовь мою
и семью мою
Оградила от вся-
ких невзгод...
Я фундаментом
из кирпичиков,
Что прессует со-
ветский завод...

У цій сп'ванці—де-щиця нової Москви. І як-же-ж вона не схожа на тую Москву, що виспівував у своїх цвілих пісеньках П'єро мокрих московських бульварів, Вертин-ський.

Все нове: ось у цьому новому поряд-кові ходіння вулицями по правому боці, у такс-моторах, у мос-сельпромівських ву-личних автоматах.

Усе старе вмерло. Старий Андріївський—Тверський бульвар помер з усіма його типами. Померли ста-

рі московські пісні. Усе нове пахне струганим деревом свіжою фарбою.

П. Краснов.

Турецкий посол в СРСР
Закіян-Бей.

Турецький посол в СРСР
г. Закиан-Бей.

Торговий квартал в Шанхаю. Вождь рифських кабілів—Абд-Ель-Керим. Німецькі снаряди, що мали піти на знищення, за
англійське військове міністерство. Французькі позиції на північному фронті Мароко.

Червоноармійському таборі.

(День „Змички“).

Чугуїв до Малинівки, де міститься табор, ярами, — верст з п'ять набереться.

Він стоїть на горі біля станції. Колись це був військовий форт-пост, де почувалось Аракчеївська рука, де почувався увесь гніт царату. Колись, літ тому не було на Чугуївщині російських сел. Живий нарід — калмики, татари, киргизи, що ще лишились від часів татарського нападу.

Там дикий був нарід. Ні проїзду, ні проходу не було через їх місцевість. І в XVII сторіччі, було послано на Чугуївщину опальний стрілецький полк для „втихо-

в'язання“ і побудовано і табор військовий. Існує він і тепер. Була колись тут школа гіркого військового життя. Колись бувало, слізьми гіркими провозжали сюди своїх дітей, чоловіків та батьків. Візник розповідав, як Донець, що за табором недалеко, не одну головушку, що не витерпіла військового гніту царату, своїх водах сховав.

* * *

Колись... А нині — яскраво-червоний табір. Струнами розкинулись червоноармійські намети й скрізь височіли червоні прапори, квіти.

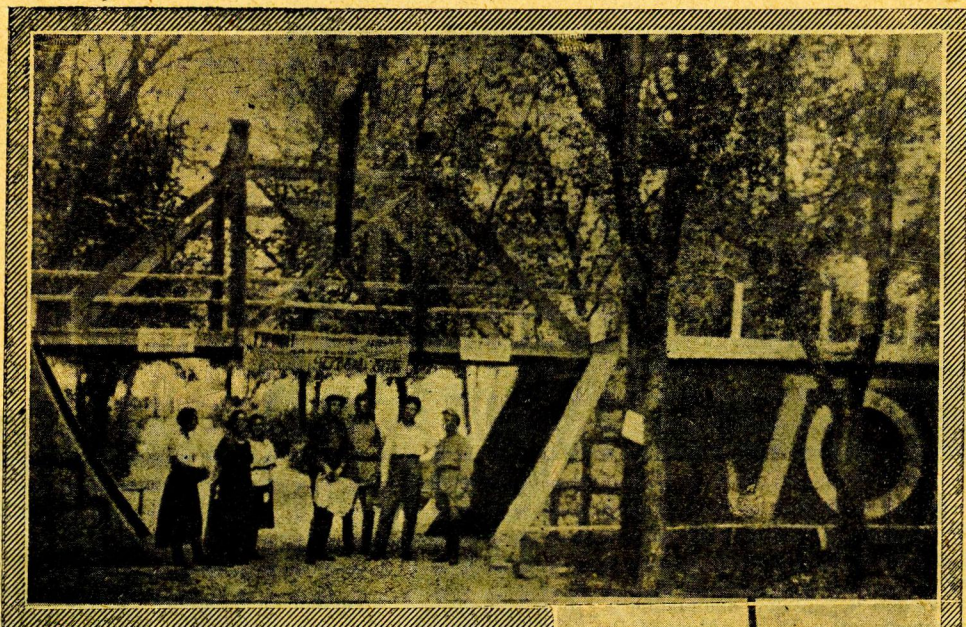
Сьогодні свято в таборі. Велике свято. День конституції Співки Радянської Республіки. І в цей день приїхали з міста робітники й робітничі дівчата, вівці, шахтарі та інші, святкувати цей день разом із червоноармійцями в єдиній пролетарській сім'ї.

Знають червоноармійські шефи — „батьки“ червоноармійців, що дбають про культурний і матеріальний добробут. Зустрічаються зі своїми дітьми — підшефними, балакають, розпитують про таборове життя-буття, радять про своє.

* * *

Розпочинається життя в таборі. О 5-й год. вже встають червоноармійці, рубить сурмак, скликаються частини, швидкий сніданок і починається навчання.

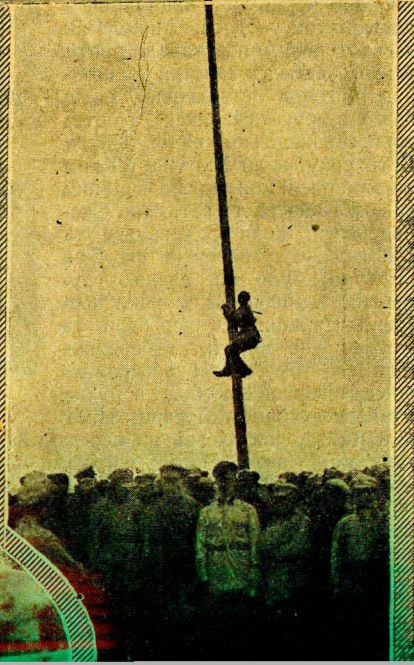
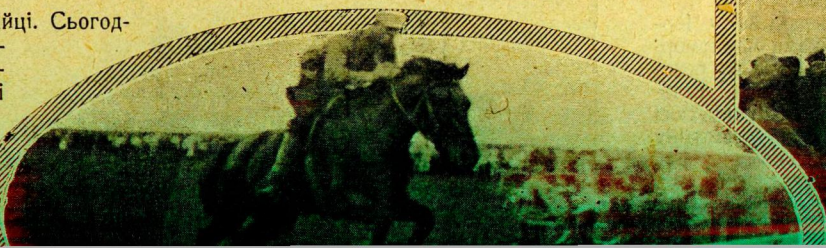
Ще місяці тільки в таборі червоноармійці. Сьогодні підсумовують свої успіхи за цей короткий час. А дійсно, успіхи є. Та сіра, селянська, неписьменні, нерозвинені, молоді

Міст-арка збудований червоноармійцями.

Спритні червоноармійці — вміло роблять своє діло. В їх руках так і кипить робота, а гості з усіх сторін оточили червоноармійців, дивуються, розпитують, на практиці бачуть, що за школа Червона армія.

Гості розпорошені скрізь по табору, розійшлися по своїх підшефних частинах, в тісних гуртках з червоно-

культури. Матеріальний добробут — підшефними, балакають, розпитують про таборове життя-буття, про своє.

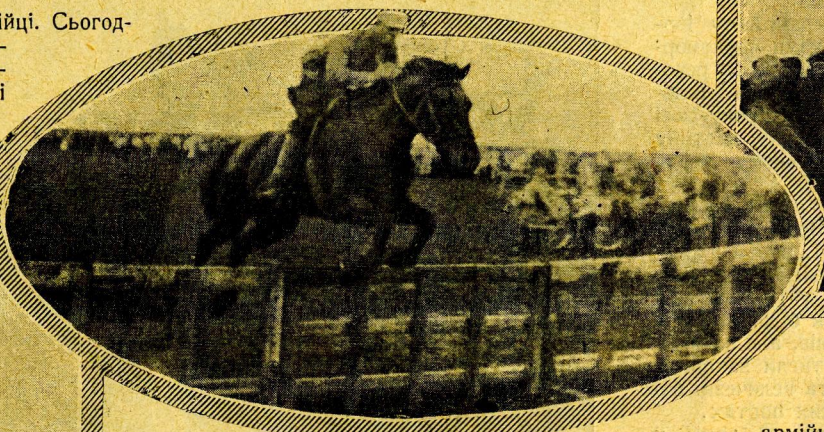
* * *

розпочинається життя в таборі. О 5-й год. вже встають червоно-Грубить сурмак, скликаються частини, швидкий сніданок і почи-навчання.

ра місяці тільки в таборі червоноармійці. Сьогодні підсумовують свої успіхи за цей короткий час. А дійсно, успіхи є. Та сіра, селян-са, неписьменні, нерозвинені, молоді

практиці бачуть, що за школа Червона армія.

Гості розпорошені скрізь по табору, розійшлися по своїх підшефних частинах, в тісних гуртках з червоно-

Червоноармійський

червоноармійці, переварились в червоноармійських соках, лікували свою неписьменність, озброїлись політичною свідомістю й військовим знанням.

Ось перевіряється знання.

Швидко встановлюється радіо і скрізь по всьому світу лунає революційний заклик, — гасло, під яким не один раз ішли в бій червоноармійські частини:

— Хай живе спілка робітників та селян!..

Ось встановлено телефонний зв'язок.

мієць. — Слізьми і гіркими провозжали нас родичі, до салдат. А нині — село знає, що під парубок до Червоної армії, пройде там гарну школу, повернеться додому, будівельником нового життя, теслею нового побуту.

Змагання за змаганнями, гра за грою змінюються на таборових майданах. Програма свята дуже великий. Ось карнавал військової книги пройшов, зібравши гурт людей. Розділились від нього спритні червоноармійці — книгоноші із щитами заповненими книжками в руках. Скрізь по табору їх зустрінеш і завжди навколо них купка червоноармійців і гостей, розкуповують книжки, а то просто передивляються.

Багато-тисячною юрбою, охопили і „хазяї й гості“ трибуну. Мітинг. Міцна постать — голови ВУРПС тов. Угарова, виділяється на трибуні. І всі свої — ж промовці — червоноармійці і робітники, говорять про велике свято двохріччя Радянської Спілки, про змичку — великий заповіт т. Леніна.

Свято кооперації також не забуто. Скрізь по табору розкинулись кооперативні фургони, торгують.

Змагання кінноти. Бурхливими оваціями нагороджує публіка своїх — же братів удалців — верхівців, що беруть особливо важкі перешкоди, роблять особливо високі плижки. Гости з чотирьох сторін оточили місце скачок. Хвилюються, відбивають настрій змагань.

День пройшов непомітно. Бачили внутрішнє життя таборове... Заходили в Ленінські намети, що в кожній частині, передивлялись червоноармійські журнали, червоноармійську літературу.

А в будинкові Червоної армії, тут-ж є в таборі, вже замагання за першество з міськими воювали.

Наступив час від'їзду. Провожати гостей вийшли представники всіх частин. Дякували міські робітники червоноармійцям за проведений час. Дякували за зустріч. А ті прохали не забувати, частіше приїздити до табору.

спорт.

армійцями, балакають про пережите, розповідають про минуле, порівнюють старе з новим.

— І порівнювати нічого! — ось в куточку палко говорить червоноар-

Червоноармієць — книгоноша.

М. Берн.